

KIRAZLAR ANTLAŞMASI

On dördümüze bastığımız bu yaz,

tam da bu tatil gününde,

çocukluğumuzu gömüyoruz en derinlere.

Ben, Zik, kirazların saplarını ayırıyorum,

masumiyetimiz bizden nasıl çekip alındıysa, aynen öyle.

Ben, Violette, bu meyvenin çekirdeğini ısırıyorum,

karşlaşmamızın acısını asla unutmamak üzere.

Ben, Amos, yüzümü bu meyvenin suyuyla boyuyorum,

yüzümdeki kan rengi,

haha hep hatırlatsın diye bu keder dolu saatleri.

Ben, Satya, meyveden kalıntıları akıntıya bırakıyorum;

O'na, kaybolana ulassın ve göstereyim diye,

ittifakımızı nasıl mühürlendiğini, O'nun yitip gidişiyle.

Bundan böyle, bu nehrin sularını oluşturan damlalar gibi,

toplandık, bir olduk dördümüz de.

Tipki yoldaki çakıllar gibi saklayacağız

sırrımızı, sessizce.

Bugünden sonra "Mavi Kirazlar" dir adımız:

Bizler, Amos, Violette, Satya ve Zik, ant içeriz,

Ayrılmamak üzere birleştikimize.

AMOS

Violette

"Satya"

ZIK

ZIK
Blue warrior

Maryvonne Rippert

“Onu ben öldürdüm.”

Dışarıda arabalar, kornalar, küfür kıyamet. Demek ki dünya dönmeye devam ediyor. Asansörün –şu eski Paris asansörlerinden– gıcirtısı merdiven boşluğunda yankılandı. Kapı metalik bir sesle açıldı ve kısa bir zil sesi duyuldu. Sıradaki hasta. Lanet olsun.

Kadın gözünü bile kırpmıyor, bekliyor.

Sözcükler boğazıma dizilmiş durumda. Ayakkabılarıma diktim gözlerimi. Her şeyin içine ettiğim yetmezmiş gibi, bir de Kirazlar’a ihanet ediyorum. Ama daha fazlası çıkmayacak ağızımdan.

Kadın sessizce iç geçirdi ve kalemini, İsveç stili çalışma masasına bıraktı.

“Bugün burada bırakalım Soizik. Haftaya görüşelim; tabii daha erken bir seansa ihtiyaç duymazsınız.”

Nasıl oldu da kendimi Hôpital Bulvarı’ndaki Chez Sam’de buldum, bilmiyorum. Ben garsonu fark edip de bir espresso sipariş edene kadar, en az iki kez seslenmiş olmalı.

Bara, “Bir küçük siyah!” diye seslendiğini duydum.

Kafelerdeki garsonlar, siyahi müşteriler geldi mi bayı-

lırlar böyle şakalar yapmaya. Gel gör ki bu garson Antilli, yani benden de koyu tenli. O halde, dalga geçiyor olamaz.

Kadın bu konuda aşırı hassas olduğumu; ikili aidiyetimi, yani Réunion’lu bir babam ve güneyle, Fransız bir annem olduğunu kabullenmeyi artık öğrenmem gerektiğini söyledi. Aslında, içimde çoktan bir uzlaşmaya vardığıma beni inandırmaya çalışıyordu. Ancak bedenimdeki savaş, derimin altındaki anlaşmazlık sürüyor; sanki tüm olan biten yüzünden sürekli kavga ediyorlar. Artık hangisini sevdiğimi bilmiyorum. Açık karamel tenim ve sarı saçlarımla, kimliğini gizleyen bir Siyah’ım ben. Bazen tersi olsun istedim. Bir kaplan gibi, çizgili olmak. Bir kedi olmak.

Puygiron olayından sonra *kadına* tekrar gitmeye başladım. Ben küçükken ona böyle derlerdi; *kadın*. Kafam allak bulaktı. Sıkılmış, kendimden bıkmıştım. Kadın en büyük çatlakları kapadı, yaraları sardı, Mavi Kirazlar’la özel ilişkim üzerine düşünmemi sağladı. Hem de fazlasıyla. Olay, 31 Aralık’ta patlamıştı.

O lanet yılbaşından bu yana Kirazlar’ı görmedim. Amos, babası ve Chani, Québec’e gitmeden önce zamanını onlarla geçirmeye çalışıyordu. Bir akşam Skype’ta konuştuk, o kadar. Yılbaşı partisinin ertesinde Satya’yı aradım. Az kalsın kulağım buz kesecekti. Hintkenevirinin benimle bir derdi var ama ne olduğunu bilmiyorum. Violette’e gelince... Ah Violette, ah!..

Birbirimize fena halde kızgınız. Hem de öyle bir kızgı-

nız ki! Görüşmeyi kestik. Meudon’daki o geceyi düşündüğümde, dişlerimi gıcırdatmama yol açan öfke kırıntıları duyuyor hâlâ içimde; onlardan kurtulmayı henüz başaramış değilim.

“Bir yol ayrımındasınız, Soizik,” diye mırıldanmıştı psikoloğum, ona berbat yılbaşı akşamımdan söz edince. “Bu grup artık size yetmiyor. Arkadaşınızı tam olarak neyle suçluyorsunuz?”

“Yalan söyledi! Ve gitti, bir saat boyunca Satya’ya kıcını dövmeletti; bu ne ya! Bunu bana söyleyen de Amos. Yapıtığının bilincinde olmadığını söylemeyeceksiniz herhalde!”

Ve o anda başlamıştım zırl zırl ağlamaya. *I am a warrior*, ağlamaktansa öfkeli olmayı tercih ederim.

On gün oldu, hâlâ haberleşmedik. Ne mesaj ne *chat*, sadece sessizlik; *black-out*. Geçen pazar, hep beraber Sinematek’te buluşacaktık. Uzun süre önce sözleşmiştik. Tatilden epey önce, Amos ısrar etmişti:

“Robert Mitchum, *Dönüşü Olmayan Nehir*’de müthiş diyorlar.” Marilyn’in 95C’lik dev göğüslerini umursamadığı belliydi. *Western* delisi olmasak da tamam demiştik.

Ama bu çok önceydi. Yılbaşından önce.

Programı aynı gün, Amos’un mesajıyla hatırladım. Randevumuz hâlâ geçerliydi. Ama...

Violette sessizliğini koruyordu. Ben de kızgınlığımı. Satya da soğukluğunu. Amos tek başına durumu kurtarmazdı. Yine de, Sinematek’in kapısına kadar gittim. Biraz geç kalmıştım. İleride, girişe doğru yürüyorlardı. Gültüyorlardı. Satya, ya henüz gelmemiş ya da içeri atmıştı kendini.

Amos elini kolunu sallaya sallaya bir şeyler anlatıyordu. Violette koluna girmişti. O dans eder gibi yürüyüşüyle... Bana ihtiyaçları falan yoktu.

Durdum. Bütün cesaretim beni terk etmişti. Salonun kapısını itip, içeri girmelerini izledim. Hava buz gibiydi. İkisinden biri arkasını dönse, gelip gelmediğimi kontrol etse... Ama hayır. Ne dönüp bakan vardı ne de beni düşünen. Kalbim en az bir ton çekiyordu. Ben de geldiğim gibi geri döndüm.

Telefonum cebimde titredi. David'den bir mesaj.

Buluşalım mı?

Ah, David.

Antenleri var herhalde. Bir şeyler yolunda gitmediğinde hep yanımda. Tıpkı 31 Aralık gecesi olduğu gibi. Oturdum yerde buz kesmişim ve aklımda tek bir şey vardı: Büyük atlayışı gerçekleştirmek. Derken puf, David yanımdaydı! Mad Max kostümünü çıkarmaya bile vakit bulamamıştı. O Louise Bontesta sülüğünden kurtulmayı nasıl başarmıştı peki? Nasıl olmuştu da tam vaktinde gelmişti? Tatlı tatlı sarıldı bana. O anda Satya geldi aklıma. Ve yanımda onun olabileceği...

Yine de, halimden memnun, David'e bıraktım kendimi. Ve onunla ayrılışımızın bana ne kadar ağır geldiğini tarttım kafamda.

OK, anla artık geri zekâlı, Satya'nın seninle işi yok.

David'le o günden beri neredeyse hiç ayrılmıyoruz. O ve babışkom, iki kanka gibi anlaşıyorlar. Réunion'lu kuze-

nim Maggie, kendisini Orly Havaalanı'nda uğurlarken kulağıma, "Tatlı çocuk. Bunu biraz şımartmak lazım ama," demişti.

Bir önceki gün de, adadaki ninemden ve beni görmeyi ne kadar istediğinden uzun uzun söz etmişti. Ağzımdan tatlı tatlı laf kapmaya, beni olan biten hakkında konuşturmaya çalışıyordu. Ama hayır, bu konuda konuşamazdım.

İnsaf, bir daha Réunion'a dönmek istemiyorum.

David bara girdi. Kaskını hemen yanına, yere koydu ve bir bira söyledi. Üç gündür sakal tıraşı olmuyordu ve sonuç hiç de fena değildi. Kaba hatlı yüzü neredeyse güzelleşmişti. En tatlı yanıysa gözleriydi: Yumuşak bakışlı, kahverengi ve çekingen. Ama böyle baktığı bir ben varım. Gerçek doğasının üstüne çiğ sözler ve kaba tavırlardan bir sis perdesi çeker: İşçi çocuğuyum ben, neyin kafasını yaşıyorsanız, şeyimden aşağı... gibilerinden.

Ama o ara sakinleşmiş gibiydi. Aman aman, iyi. Onu Kirazlar'la bile tanıştırabilirim artık; Satya ona katlanamasa da. Booba'nın *rap*'iyle CocoRosie'nin yumuşak tonlamaları kadar uzaklar birbirlerine.

"Hayrola, surat beş karış?" dedi ve dudağımdan hafifçe öptü. "Psikologdan mı çıktın?"

"Evet, pek kolay geçmedi."

"Konuşabildin mi bari?"

"Ehh."

Kahveme odaklandım. David bir bilse. Hikâyenin yal-